

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278282400/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Ja, det er mine Kvitteringer for alle de År, jeg har været Lærer her. Kan De se, her står alle Præsternes Navne ned gennem Årene. Ak ja, ikke mindre end ni Præster har her været — og Pastor Flak var her dog enogtredive År.“

„Og Læger?“ spurgte Erik Lange.

„Ja se, Læge havde de jo først fået en ti-tolv År, før jeg kom — det var Doktor Ørebro, og han var her til sin Død. Siden har vi så kun haft gamle Doktor Hagedorn, til nu De kom.“

„Det glæder mig på Standens Vegne, at vi Legemets Læger har holdt bedre ud end Sjælens,“ smilte Erik.

„Har De boet her i denne Stue alle de År, De har levet på Øen?“ spurgte Ellen.

„Ja — det vil sige, da jeg kom her, skulde jeg bo i Præstegården og gjorde det også de første syv År, hos Hr. Pastor Schwarzflügel, men da så Pastor Tang kom — Det var de værste År, da troede jeg ikke, jeg skulde have levet . . . Han tog både mit lille Embede og mit Kammer i Præstegården fra mig og —“

„Jog han Dem ud?“

„Ja, ja — husk på, jeg var jo ikke og har jo aldrig været ansat sådan som andre Lærere. Præsten skal jo tillige være Lærer for de femten-tyve Børn her er. Men Hr. Schwarzflügel kunde ikke overkomme det i sin Alderdom og Svagelighed og søgte sig en Hjelper. Men derfor behøvede Pastor Tang jo ikke at bruge mig, men kunde gøre med mig, hvad han vilde. Alle de andre Præster var dog så gode at tage mig igen. Men sikkert har det jo aldrig været.“

„Og det har De måttet frygte for de mange Gange?“

„Ja, otte Gange har jeg gået og skælvet for, hvad den nye Præst vilde gøre. Men det er jo da altid gået . . .“

„Men den Gang Pastor Tang jog Dem ud?“

„Ja, da var jeg jo rentud omkommen her på Øen, om ikke Doktor Ørebro havde taget mig i sit Hus, for at jeg skulde læse med hans Datter, Frøken Barbara. Siden gav Prinsen mig Lov til at bo i dette her lille Hus, som stod tomt, fordi de var døde, som skulde boet her, et ungt Brudepar, der havde været i Grenå og blive viet. Men druknede på Hjemvejen til Øen. Så

flyttede jeg ind i deres Hjem, og siden har jeg jo så ganske rigtigt boet her. Fæstefgift slap jeg for at betale. Og nu går det sagtens tilbage til Prinsens Arvinger. Men — det vil jeg hellere fortælle Dem om til sin Tid," han bladede i sine Papirer.

Ellens og Eriks Øjne mødtes og gled rundt i den lille, lave Stue.

To Vinduer havde den, ét mod Ørkenen og ét mod Sønderbjærg og Kæret. Mod Øst stod den åben til Ørkenen, mod Vest skyggede Bjærgets mørke Fod. Loftsbjælken hang tungt fra Køkkendøren til Døren ud til Forstuen. Uret dikkede enstonigt som Havets Brusen. Heliotroperne duftede sødt i Karnen . . . Klappbordet med det hækede Tæppe; Simestolen og den rødmalte Træstol; Lerovnen, „Munken“, som de kaldte den her på Øen, med sine grønne Plader; et Par gamle, bibelske Billeder med tysk Underskrift: af de hellige Mænd i den gloende Ovn, Samsons Kamp med Timnas Løve, og de sovende Disciple i Getsemane — mellem dette havde Clemens Bek levet Livet, i det unge Brudepars Stue.

Erik Lange lyttede til Urets Gyngen igennem den Tid, det halve Århundrede, der var svundet hen på denne Ø — som Århundreder før var svundne og skulde svinde, mens Havet bruste mod dens Kyst.

„Fortæl, gamle Bek, fortæl," bad han og klemte sin Hånd hårdt om Ellens.

„Ja ja," Clemens Bek så langt ud af Østenruden; det milde Smil i Øjnene forsvandt, han hævede de dunede Bryn; der kom et strengt Udtryk over hans Ansigt, som så han fjærne og ophøjede Ting, ophøjede gennem Døden til Evighed — som udmålte han sit Liv, det Gud havde givet ham at leve, fra Begyndelsen ind til denne Time:

„Skal jeg fortælle, Doktor Lange og Frue, da vil jeg begynde med Begyndelsen, og den véd jeg, jeg finder nede i et lille Hus i Gutachdalen i badisk Schwarzwald.

Dér, i en lille Sidedal med Skov tæt ned omkring, nær Landsbyen Niederwasser, boede en from Skovhugger og Kulsvier ved Navn Theobald Efraim Baden og hans Hustru Theodore.